

SALALAE GAS

SIDNEY HORLERI KRIMINAALROMAAN

12

Poimud kuigi kerge leida „Sinist Koera“, seer siin oli hull kõrts, aga suuremalt jaolt oli nimi maalitud vaid ühele või ühele aknale, ja heledasti valgetatud poimud loksid ka. Lõppeks avastas ta „Sinise Koera“ hämmiselt räpases majas. Kuna ta väljas ootas, arati ühe ja teise heuras vastu kumma leitsakut. Haroslaski ja need inimesed, kes alla läksid, pidid ootama saadud koppe, et tundide viisi vastu panna selles riikunud õhus.

Fenton ei kannatanud halba õhku, ja kui ta oli tunnud, milline hais täiesti lõhnas, kaalus ta, kas pole parem kohe ümber pöörduda.

Ta ootas veel veerand tundi ja pöördus siis minema. Haroslaski poimud pidanud seda, ja seegi oli ta vaba. Poimud muutis minna üksinda kõrtsi. Teda peetakse seal kindlasti nuhika, ja ümbruses, nagu Caroline street, ei armastatud kindlasti politseimehke.

Aga siis tittas ta endale, et see on argus ja ei tema oli Edithile almas loots. See oli mõeldud, Ta oli juha teki maad kõrtsist eemalt tulnud, kuid pöördus jälle tagasi. Ei, ta ei teinud jätta nii. Kuigi talles sin tahevi saadud illes liiki, teadeti Scotland Yardi ametnikud sellest ja tulevad talles kindlasti appi. Meredoh oli seda lubanud. Fente selle võis loota, et ta saab Haroslaski kaudu astuda ühendusse Etheliga või vähemalt kuulda, kus ta viibib.

Kirjutatud talle oli muudugi välisid. Sellepärast pidi Haroslaski teadma, kuhu oli viidud Ethel.

Fenton vaatas ruttu kella, Haroslaski oli lubanud tulla

veerand tunni eest. Lõppeks kehtis ta õlaku ja läks aeglaselt trepest alla lokaali.

Chemiase Lõpotsa oli paar klassiraua, aga need olid seest kaetud, nii et ei saanud sisse vaadata. Fenton kuulis ainult, kuidas ruumis valjusti kõneldi.

Üksel poimud väljas liiki ja ka kella poimud ühha. Seepärast koputas ta valjusti.

Oli juba, kui sead õhki vaikuseks jäi, Mida kartsid need inimesed?

Kestus kaunis kaua, enne kui ühe ettevaatlikult lahti tõmmati.

„Kes seal on?“ küsis keegi.

Vastuseks oli Fenton ruumist tulevast leitsakust nii pimestatud, et ei näinudki, kes oli avanud ukse. Siis silmas ta meest, kes kandis määrdunud kelmiridlikonda.

„Kas see on „Sinine Koer“?“

„Jah, Mida te tahate?“

„Kas see on „Sinine Koer“?“

Fenton nägi nüüd, et helmeri taga seists keegi tüper ning suur mees, kes oli püüdnud poogna veesti kreenilaenukudega, ja seidi teavaatsi silmitses.

"Pidiin siis kokku saama mister Daros-laskiga."

Nüüd astus teine ette, kes oli arvatavasti peremees ise.

"Mister Darosilaski pole täna õhtul veel tulnud," vastas ta ebasõbralikult ega näinud tahtvat anda vahaks teed.

Aga see vastopaku ärritas Fentoni veel enam.

"Sis võin teda sees oodata — väljas on külm."

Igatähes oli Fenton kindlaks teinud, et Darosilaskit siin kokku ei saad, ja otsustas muuta tema nime. Polnud ta enam nii kahtlane.

Peremees kaalus.

"Hea küll, tulge sisse!"

Aga Fenton teadis, et teda ainult häda pärast salliti.

Kuid viie sekundi pärast soovis ta, et peremees teda minema oleks saatnud. Ta oli olnud valmis kõigele, aga niisugust joleidat õhu, nagu siin valitses, polnud ta tahtnud.

Kõrgetuba võis olla pikkuselt kümme ja laiuselt seitse meetrit, ning oli varem kindlaks olnud kelder. Teisel pool ruumi seisis lott, ja keset tuba oli umbes tosin laudu laiali seadud.

Kingi istus naiseid kogunud, ja Fenton hakkas haib, kui ta neid nägi. Need, kes olid siin olnema juba kurjategijate võimude käes. Arvatavasti ei teadud neid korraldusmaterjali inkassidest.

Darosilaski oli ju olnud, et käib tavaliiselt sein. Vist elas ta ka selles majas.

Kõikide pilgud siirdusid Fentoni, kui ta sisse astus. Ükses keldris olid kõik laudad võetud, ainult ruumi keskel olid paar vaha. Vahast oli see haib tundemärk, aga ta pidi igal juhul minema sisse ja võtma asit.

Peremees järgnes talle ja jäi seisma, kui Fenton oli sisse astunud.

"Mida võin teile teha?"

Fenton poleks meelasti mitte midagi sõnadega teinud, aga ta pidi midagi tegema.

"Proovi mulle paar võileiba ja klaasi õlut. Siis võite minu arvel jätta ka ühe kinnas."

Mees tänas peanoogutusega ja läks lodi juure.

Vahetpidi vastas Fenton üheksakolmele üle öia ukse poole. Kuid need pilgud jätkusid oleks võimatu olnud sealt kaudu läbida inkassidat, sest ukse ette oli kogunud ligi palju inimesi. Vahetpidi kahtlased nad juba teda. Seet hästi riietatud inimesi tuli. Sissevõetud "koera" ainult siis, kui need olid see midagi ei teinud.

Darosilaski oli igatähes saavutanud oma eesmärgi. Kui keegi oli meelitatud alla lo-kaali, polnud raske teda kõrvaldada. Darosilaski tarvitses niisuguse tebe vaid ühe hõka, siis tormaksid kõik ühel meelil tema

kallale ning peksaksid ta surmaka.

Kõik rühkised taaskesi ning vaatasid ümberuskalt tema poole. Kui peremees ühe talituse võileivad ja õlle, hakkas Fentoni hirm, ja ta pidi end kokku võtma, et seda mitte näidata.

Õlu polnud igatähes haib, ja et mitte äratada kahtlust, või ta ka ühe võileiva. Kuigi see oli lõvna ning vana, sai ta selle siiski alla kurgistada. Siis jäi ta klaasi ühejaks, läitis suareti ja ootas, mis sünnib edasi. Varem või hiljem pidi Darosilaski ilmuma, kui ta polnud teinud korraldust, et sin pidi saama tehtud lõpp tema elule.

See polnud kuigi armas mõte, ja Fenton igatähes peasaaga Darosilaskit.

Aga ta ei tarvitsenud enam kaua oodata. Üks tühjavale avanes, Darosilaski tuli treppide alla ja vaatas ringi.

Ta näis olevat ärritatud ega hoolinud huudetest teise laudade tagant.

Vareti avanes ta Fentoni, ja ilme muutus koha.

"Te tulite ikka!" hüüdis ta rahuldalt.

"Muidugi."

"Teadsin kuhu ei peatu oma sõna. Kahjaks, jäin ma hiljaks — aga mind peeti kinni."

Nüüd teadis Fenton, et Darosilaski asus oma plaani täideviimisele.

Hilinemisel polnud suurt tähtsust, see võis olla vaid kasuks temale. Igatähes oli Meredithil ning Corriganil aega ümuda kohale ja hästi kaaluda, mida kõige enamit peale hakata.

"Kas tulete kaasa?" küsis Darosilaski.

"Kas me ei jooks varem midagi?"

"Ei. Oleme niikuihinil hilinenud ja ma ei tahaks enam raisata aega."

"Een kätt, olen valmis lähele!"

Nad hakkasid kõrgema, ja silmapilk läks jutt valjumaks.

Vila minuit enne üheksat pöördus Meredith Corrigan poole.

"Hakkame nüüd minema — politseiauto ootab väljas. Sõit kestab ainult paar minutit. Kas võtsite revolveri kaasa?"

Ameeriklane noogutas, kuid kortustas lausa.

"Kas nägite Fentoni pärast seda, kui kohtusime temaga viimast korda?"

"Ei, aga me leppisime isas üheksandas kokku. Ta teab, mis tal teha on. Meil pole aja mureteada tema pärast."

Vahetpidi läksid nad suurest kivitrepist alla. Scotland Yardi peasissekäigu sees seisid kinnine auto, millega võis väga ruttu sõita. Üks politseimeetnik erarides tõusis juhi kohalt, ja samal hetkel tulid ühemajale veel kaks detektiivi, misama erariden.

"Hakkame nüüd liikuma, käskis Meredith ja naeris lõbusasti, nagu kooldipoisid, kellel oli alanud Apperabeesed.

Mõni sekund hiljem hakkas liikuma auto.

auto ja kihutas Thames'i kallast mööda edasi.

Enne kui nad viiskümmeend meetrit olid sõitnud, nägid nad, kuidas paremal kõnniteel keegi mees tõstis käe ja viskas midagi sõiduteele. Kõbe selle järele kosis hirmus plahvatus.

Tekkis kogu segadus.

Sõidutee oli ääres kistud, politseiauto täiesti puru ja kaks seeristajat lebasid elutult maas.

21.

Kui Fenton lahkus Darostaskiga „Siniaseel Koerast“, nägi ta, et järgmisel tänavanurgal ootas auto. Mees rooli taga oli tõmmanud mõnigi sõjaväele üle silmade.

„Kui kaugel lähed sõit?“ küsis Fenton. „Umbes tuumit jätmas võtuse kohal. Asutuge, palun, alla.“

Darostaski oli teel sõnakehv, aga Fenton tahtis rääkida, et säilitada paremat meeleolu. Vastamata julgusest ei tunnustanud end hästi. Miski ei klappinud. Ehne kui ta Darostaskiga ära oli sõitnud, oli ta sõitnud pilkudega politseiautot, aga ainult üks väike Austra oli sõitnud lähedal. Kihreõidurist, milles Maaschid ning Corrigan talie järgneda tähtsust, põitnud naha jälgegi. Fenton ei mõistnud seda seletada, aga talie ei jäänud palju aega mõtlema.

Selles olukorras pidi ta olema hämmeldatud ettevaatlik ning ootama, mis tuleb. Ta sõitjatus lahupoole ja vahite omale ette.

„Kas Elbel teab, et tuleb?“

„Jah, ütlesin talie. Aga, palun, ärge rääkige, mul oli täna õhtul palju sekeldusi ja ma pean valutab.“

Et mitte äratada umbosku, ei tahtnud Fenton küsida teed. Ta poleks viis näkku, kui saanud rahuldavat vastust ja peale selle oli tal endal küllalt aega, mille üle pead mureda. Kõige esmasi pidi teda imestama Meredith, kellega nad kõik läbi olid rääkinud. „Sinise Koera“ ees pidi ootama politsei kiirauto, kus pidi istuma inspektor Corrigan ja veel kolm meeskaaslast.

„Pange tähele, kõrtsis ei juhtu midagi,“ oli öelnud Meredith. „Seda nad ei juugi. Aga teid vihkse autos teiste kohta ja katalakse seal elu kallale kippuda.“

„Kenda vaigustatud,“ vastas Fenton.

„Niipea kui te Darostaskiga tänavale tulete ja ära sõidate, kihutame teile järele. Mees rooli taga ei kaota teid silmist. Kui olete jõudnud vastava maale ette, lähete teie siia ja meie arreteerime kogu jõugu.“

Meredith oli olnud oma asjana nii kindel, ja kõik oli olnud tema meelest väga lihtne. Aga vahetpidi pidi olema juhtunud midagi, midagi tähtsat, sest aga Meredith ning Corrigan poleks läinud väikese hüllemise päraat kähkaltuga ära ära sõitnud. Oli kõrguti räägitud, et nad vajaduse korral ootavad „Sinise Koera“ ees paar tundi.

Fenton teadis palju asju, kes said öis-

itk ning juhe. Harilikus olukorras poleks ta temaga keskile läinud. Ta oli veendunud, et Darostaski oli saatnud korda mõrtsukatöö ka kõne.

Kui Scotland Yardi ametnike plaanid oleksid õnnestunud, oleks see sõit Fentonile olnud lõbus. Noh, aga tal oli ju taskus revolver!

Kuigi ta puud üksi oli, pidi ta läbi viima kavatsuse. Vahet saab ta siiski jälle kokku Elbeliga, ja kui mitte temaga, siis vähemalt paruniga.

Auto kihutas suure kiirusega. Nad läbisid alul esimesa tänavaid, siis muutus ümbrus, ja nad pidid olema Londoni idapoolses linnaosas. Lõppeks peatus sõiduk räpases tagahoovis.

„Peame kutsuma, et saame kähku majja, sest võib olla, et meid on jälnud.“

Fenton pidi muutuma selle saatuse piiks üle.

Välja astudes tundis ta, et sadas peent vihma. Autojant läks temast paremale poole, aga Fenton tegi tõrjuva liigutuse.

„Üks silmapilk,“ ütles ta Darostaskile, „ei tahaks jääda siniste vahete, siis ei saa hästi lasta. Te ütlesite ja see, et meie ettevõtte on õhtulik ja ma vajan ruumi, et liigutada vabalt kähkvarsi.“

Mees ei näinud hoolivat sellest, aga Darostaski andis talie märku.

„Mida me end nüüd peale hakkame?“ päris Fenton.

„Kui ma teile varsti ütlen. Auto ootab sin, kuna meie majja lähme ja Elbelit otsime. Vahet kardab ta meid, aga eks me rahusta teda. Ja siis toome ta kurjategija Heia Siantsi majast ära ja sõidame minema. Kui me end kokku võtame, et tohiks see olla raske.“

„Loodame,“ vastas Fenton, aga ta oli kindel, et on ise varsti tähtsas seisukorras.

Aga nüüd ei saanud ta enam tagasi. Vahet oli Meredith siiski pidanud sõna — vahet oli Scotland Yard saanud alajajad teateid ja mehed tungivad majja teist teed kaudu.

Darostaski jätnis juht auto suure ja viis Fentoni edasi. Inetu maja tagaüksale koputas ta kord korda.

Aeglaselt avanes uks.

Darostaski ütles paar sõna rõõras keeles, mida Fenton ei mõistnud, ja teine mees noogutas.

„Kõik on korras, peame olema vaid kähmed,“ soovistas Darostaski Fentonile.

Järgmisel hetkel olid nad kitsas vahetärgus. Üks oli halb, ja ainus vaigusalikuna oli ahisev gashiek.

Darostaski näitas teatavat treppi.

„Peame minema siit, et saada kokku Elbeliga!“ Nende sõnadega surus ta end Fentonist ette, nii et käis tal ees.

Fenton mõitis kohe, mis see tähendas. Nüüd oli ta kähk teie vahet. Kähkemata oli

see mees, kes talle järele tuli, relvastatud. Tal endal oli ka revolver, millega võis end hädakorral kaitsta, aga minema ta siit üksi niikuinii ei saanud ja kaitse põgeneda võiks vahet ainult halvendada Etheli seisukorda. Peale selle oli küsitav, kas tüdruk oligi selles majas.

Aga võimatu, et ta on tema lähedal, andis jõudu ning julgust.

Ta järgnes Daroslaaskile, kuni oli saanud ülemisela astemele, kust võis näha teise korra ruumidesse. Maja oli märkas suurem, kui ta esialgu oli arvanud. See näis talle kodu-jänesepauna paljude peidusurgastega. Kindlasti elutses siin roimareid, aga ta polnud seni näinud veel ühtki majaselanikku. Naru oli koridori, leegitses ka siin väike gaasituli.

Daroslaaski peatus ukse ees, mis oli kaetud raake eesriidega, avas selle ja andis Fentonile märku järgneda.

"Ta võimustub kindlasti, et teid jälle näeb," lähenas Daroslaaski. "Teie tulete on talle suureks üllatuseks."

Need sõnad mõjusid Fentonisse, kuigi ta tundis, et teine valetas.

Tuba, millest ta oli, oli võrdlemisi ruumikas. Põrand oli kaetud pehme valbaga, mis summutas sammude, ja seintel rippus kunstipäraseid punakas-sinises toonis hoitud kangaid. Mööblid polnud mingisuguseid, ja see näis olevat üldiselt.

Akki kuulis Fenton kõrvaltoas venitatud harjet.

"Mis see on?" küsis ta kõhku ümber pöördues.

"Si midagi! Vist on kerge jõudik koju tulnud ja suhtleb oma naist. Siin ümbruses tuleb harjuda selliste häälitsustega."

Vaatamata sellele usutavale seletusele tundis Fenton, et teda varitses hädasõht.

"Kui tahate oodata, kutsun ma mäss Ezhele," ütles Daroslaaski tasakesti.

"Hea küll," ütles Fenton nii ükskõiksest kui võis.

Daroslaaski läks maja teise otsa ja kadus lähe eesriide taha. Fentonil hakkas jube, sestas üksi kummallis ruumis.

Ta pöördus ukse poole, arvates, et sealt lähenes vaenlane. Ja kuna ta väljakäiku silmas pides, kuulis ta selja taga kedagi hüüdvat: "Mister Fenton, sinu ta on!"

Kui ta jälle ümber oli pöördunud, nägi ta Daroslaaski sehvast eesriiete vahel ning viipavat.

Ta unustas kõik muu ning mõtles vaid sellele, et näeb Ethelit. Ta ruttas ette, aga enne kui jõudis eesriidid, hakkas põrand jälle alt vajuma ja ta kukkus sügavusse. Varsti kaotas ta meele märkuse.

22.

Ethel teadis küll, et oli kardetav jääda selles majas, aga hirmus nõid ning kohutav, et oled all valvel. Aga ka see mõte ei

kohutanud teda kõneleval hetkel nii väga. Sest kõrvaltoas kõneles parun kollekti teise mehega Fentonist ja nimelt tema tapmisest.

Ethel oli juba harjunud hirmuga, varom oleks ta seda kuuldes valjusti karjunud või kaotanud meele märkuse, aga nüüd jäi ta rahulikuks ja kuulatas. Seda peksis meesikult ja käed tõmbusid rusikasse, aga ta ei reetanud end ühegi liigutusega. Rääkiva mehe hääl oli talte võõras.

"Täna õhtul on Fenton minu käes. Teist korda ma ei eksi, parun."

"Tean, et võin usaldada teid, Daroslaaski," vastas Bela Szanto.

Aga teine ei näinud rahulduvat vastusega.

"Seda võivad teised ka öelda. Arge aga uskuat, et tein seda teie pärast! Tein seda oma huvides. Fenton töötab juba aammu polisteeriga käsi-käes, ja Scotland Yard on omanakorda ühenduses salalaurega, mis teeb meile viimasel ajal palju raskusi. Fenton on ohtlik nii teie kui minu seisukohalt, ja seepärast peab ta kaduma."

"Jelge mulle ometi, kuidas see kõik tuli."

Parun rääkis selle mehega hoopis teises toonis kui Etheliga. Viimane oli näinud temas ainult tühimust, aga nüüd kõlas selle hääl rahulikult, peaaegu auvalt.

Ka teiseks näis see mõjuvat rahustavalt.

"Aga oli võrdlemisi lihtne. Fentonit saab vedada kinnise kargasti alla. Nägin teda täna, kui ta tahtis minna oma korterisse, kõnetasin ja ütlesin, et mul on teatada talle midagi tähtsat. Selle peale palus ta mind lähemale astuda. Ütlesin talle, et olen salapolitseinik, kellele on teatud oma riigi valitusse poolt ülesandeks jälgida teid ning koguda teie kohta teateid."

"Mis see tähendab, et kogute teateid minu kohta, Daroslaaski?"

"Mees naeris.

"Ma pidin talle ometi midagi ütleva ja kõigepealt teeskleva, nagu oleksite teie minu vaenlane. Noori tüdrukut kasutasin ma sõõdaks."

"Mõistatun."

"Ütlesin talle, et tean, kus tüdruk on, ja lubasin viia teda tema juure."

Ethel hingas raskelt. Ta ei suutnud enam kannatada. Ta oli jälle oma teast alla hilineud, et katsuda põgeneda, ja oli juba välisuseks lähedal, kui kuulis, et kõrvalruumis nimetati Fentoni nime. Seepärast oli ta seisma jäänud.

Ta suutis vaevalt pöörata suud, ent ometi pidi ta vaikima ning vakkha olema, sest ainult sel viisil saab ta ehk teada, kuhu on viidud Fenton.

"Nii kaua kui rääkisid Fentoniga tema korteris, oli ta salaku, nagu uskus kõik, mida rääkisid, aga ma lugesin tema mõtteid. Ta ei tahtnud maud, kui astuda ühendusse Scotland Yardiga ja lasta meid kõiki vangistada."

Lahkunud tema korterist, jään välja ootama. Ta oli vist heistanud Scotland Yardi, sest varsti väljus ta majast ja läks „Tivoli” esikupile, kus kohtus Meredithiga ning keellegi teise härraga, kelle nime ma ei tea. Nad rõõmustusid kolmekesi oma plaani üle, aga asi ei klappinud, sest mina leidain mehe, kes oli vile naela eest nõus sooritama väktoot. Ka tema vihkas politseid ning oli hullujegi ning osav. Ta viskas pommi auto alla, milles sõitsid Meredith ning mõni saatjad.

Parun kukkus.

„Aga, kurat võtku, kui see välja tuleb, on politsei kui takjas meie kannul ja siis on kõik moka!”

„Kuidas võib see välja tulla? Meredith on oma meestega vurnud. — Ja nüüd näitan ma teile, parun, kuidas hävitata oma vaenlased!”

„Mispärast ütlete seda mulle?”

(Järgneb.)

AHNITSEJA.

Leonid Lentshi jutuke Nõukogude Venest.

Wagenuid wälja püüas siin mees, sõnake Jeger Wõhhow istub laua taga teed jooma ja lehte lugema.

Lehte loeb ta omamoodi.

Nõigepaalt, kibustades hake, mihaileid tulme, loeb tähelepansirilult läbi teatritulustajeb, pommitades mõltsust, nagu õpiks neid pähe:

— Jee- jee- jermittaazhi aah. Smirnaw- Eef-Eofelsti. Rino Wra. Kuub a-jah. Iihar- li Tjap-lin.

Teatrites Jeger Wõhhow ei läi, aga kuulutab loeb järjelimbalt, taake meelbimad kinnab raskest nimetajeb ja näitlejate kilmamab nimeb.

Wannud oma oja kunstile, ta kirjub lühimussete. Nõige rohtem sõnake armastab lugeda lehtidest ja marasid, taejuures ta mõlmasteft on tõelises meelmustrajeb.

— Mis loetak meeltes ametajutajeb siie film-metajeb ja tegi järeb — teatab ta rõõmsalt naiele Wifinjo Wifititihhane, sõates filmab le-htet, — õstafalle näüb miik.

Ja läheb jauri inaanilistelt filmi pilutabeb:

— Orijge, orijge, Jumal taake . . .

Taake meeldib lugeda ta ännetusjuhtumist, kuib läbi, les jaitunud trammide möi meo-otab alla Jeger Wõhhow pügab ja nimetab „mahtluseid”.

Kui lühimused on läbi loetud, orijb Jeger Wõhhow lehes wälja oma armajama pala: teat-rod auhindamist ja annastitub jagamisteb. Leibaub jelle, mõtab pilatib ja raajufete pade-rit, ja liltares eemale kinafi ja taldeita, tu-guwaaki nohijedes, kirjutab maha mõne kima

patanub perfoonantime, talitades mi temale liifi arufandamisel teatlituufil.

Püüab jeda pangeb miifi pähe ja lõnleib naiele osjalitult:

— Endur Kremenjowile anti Pipp. Ja pro-foeteb Kolobowile Wifolai Petrowitshile ja-muri annetati. Wõif meie, Tambow, meheb. Tuleb ära läia! . . .

Tuub aga hiljem Jeger Wõhhow laab tea-letebäroost uute ordatamaleride aadressib.

Wõel pool tunni hiljem ta helistab lenburi teeteri utel. Miifi awoab taake Kremenjom Wõ — pitafowuline, kähm, blomb mees, ämmargu-ze ja lühufate filmabega nagu linnul.

— Kus lenbur teitfimees Kremenjom elamab kün? — kühb Jeger Wõhhow müüsilata.

— Mina olen Kremenjom, miida loowite?

Jeger Wõhhow mõtab miifi maha, paljatta-bes mõimja jautetia lagipen.

— Wul on au änn loowida autafu loami-je puhul. Termitus juke kõigi tambowlaste poolt (Jegeri hää wärahub). Rortafiteb meie laitsiab! . . .

— Tännu, — ütleb lenbur lihtsalt, jurubeb imestunult külitafie lärt.

Tefib maifus. Jeger Wõhhow tunneb, et peaks meel miibagi ütlema, kuib tal ei jaitte jänu ja teepeset muuffastades peesib ta:

— Endab aino?

— Endab.

— Rõrgite lenbub?

— Rõrgite.

— Ja ri kufu?

— Silamanni miita.

